

ГЛАВА ПЕРША

Невеличке селище тролів розкинулось у непрохідній гущавині лісу, на березі маленького озера. Вода в тому озері стояла настільки чистою і прозорою, що в будь-якому місці з поверхні можна було легко розгледіти дно. Селище з усіх боків оточували густі ліси, а від сухих вітрів із півдня затуляли ще й Зубцеві гори, названі так, бо й справді нагадували ряд гострих зубів.

Рівнина, де знаходилося селище й ще багато інших поселень, займала чималу територію, її називали Зазуб'ям. Зубцеві гори розтягнулись півколом із заходу на схід, і з обох боків впирались у Холодне море, що омивало північ Зазуб'я. Навіть у найбільш спекотне літо вода в цьому морі не прогрівалась і купатися наважувалися лише поодинокі сміливці.

Тільки одна вузька дорога вела від селища тролів до найближчого поселення. Пішки до нього можна було дійти за кілька днів, але тим, хто хотів сюди потрапити, доводилося пробиратися напівзарослою стежиною, тож охочих знаходилось небагато. Жителі селища також нечасто нею послуговувались, адже майже все, чого вони потребували, було в них і тут. Тому на стежині частіше траплялися сліди, залишені різними дикими тваринами, ніж будь-якими іншими розумними істотами.

І ось саме одними зі щойно згаданих слідів наприкінці літа йшов юний троль Бургорк. Він полюбляв полювання й отримував від цього заняття величезне задоволення.

Зовні всі тролі нагадували людей, проте шкіра в них відблискувала сріблом, а волосся мало зеленуватий відтінок. Ніс, вуха й зуби в цих істот були трохи більшими порівняно з людськими, обличчя видавалося крупнішим, а тіло — масивнішим. Фізично вони отримали б перевагу над більшістю з-поміж людей.

Зі зброї троль Бургорк мав при собі дерев'яного лука зі стрілами, що висіли в торбинці через плече, й гострого ножа на поясі. Сліди, якими він саме зараз ішов, залишив не надто великого розміру олень. Відбитки виглядали свіжими. Бургорк натрапив на них за пів версти від селища. Невдовзі тварина звернула зі стежки, й троль пішов назирці.

— Я тебе знайду, від мене не втечеш, — не голосно, проте впевнено заявив Бургорк, звертаючись ні до кого. Та й не було нікого поряд. Полювати троль полюбляв на самоті, щоб ніхто не відволікав і він міг залишитись наодинці зі своїми думками. У селищі всі знали одне одного, тому побути самому там вдавалось украй рідко, надто коли ти живеш зі своїми батьками.

У дитинстві батько навчив Бургорка полювати й орієнтуватись на місцевості, адже це — найголовніше для життя в такій місцині. З часом молодий троль став одним серед кращих мисливців у селищі, адже понад усе любив це заняття і віддавав йому ледь не весь свій час.

Із селища Бургорк вийшов разом із першими променями сонця. І ось тепер, коли світило вже стояло високо в небі, хлопець почув тріскіт сухого віття. Мисливець зупинився і прислухався: звук чувся десь попереду. Зарядивши лук, Бургорк став повільно й практично безшумно підкрадатись до своєї здобичі. За кілька сажнів троль уже вирізняв поміж густого підліску оленя, якого переслідував, а ще за кілька — натягнув тятиву й прицілювався. Він затамував подих і...

І раптом щось сполохало тутешніх птахів, вони зграями почали злітати з дерев. Цей гамір налякав оленя, і він прожогом кинувся вглиб лісу.

Роззирнувшись у пошуках того, що могло налякати птаство, троль помітив стовп густого диму, що здіймався в небо в тій стороні, де знаходилося селище, тож занепокоєний Бургорк, у передчутті недоброго, щодуху помчав у напрямку дому. Віття біло його по обличчю, та хлопчина не звертав на це жодної уваги. Злякані полівки й миші, що траплялись на його шляху, кидались у розтіч під його ногами, а троль усе біг і біг, не зупиняючись, навіть щоб хоч трохи віддихатись.

Вискочивши на галявину до прозорого озера, хлопець побачив своє селище, охоплене полум'ям. Вогонь палав настільки потужно, що підійти близько до дерев'яних хатин не виходило, і дуже дивувало те, що ніде не було видно мешканців селища, тролів, ані живих, ані мертвих, жодної живої душі. Хлопець огледівся довкола, проте не знайшов нічого, в що вдалося б набрати

води з озера, аби загасити бодай щось. Єдине, що він мав при собі підходяще, — невеличкий старий шкіряний бурдюк на поясі, та приборкати стихію за допомогою цього мішка — те саме, що вполювати оленя голіруч. А втім, з оленем, коли на правду, в Бургорка було би більше шансів.

Троль обійшов селище по колу, адже вогонь не давав змоги наблизитись, і вийшов до єдиної стежини, де натрапив на сліди кінських підкованих копит. Проте в їхньому селищі коней ніхто не тримав. Жодних інших слідів хлопець не помітив, а це означало, що вершники не спішувались. Ані крові, ані будь-яких інших ознак боротьби троль також ніде не угледів.

Довкола селища всю траву витоптали його перші жителі, ще задовго до народження Бургорка, й пожежа навряд чи могла перекинутись на ліс, тому тролеві не лишалося нічого іншого, як нервувати й чекати, доки вогонь згасне сам, спопеливши свою здобич. І Бургорк чекав. Боявся, нервував і чекав. Він сподівався, що в селищі нікого не залишилося і у вогні ніхто не постраждав, проте в повітрі все ж таки вчувався запах згорілої плоті.

Коли сонце почало вже потихеньку наближатись до верхівок дерев, вогонь майже затих, а місцями — взагалі згас. Бургорк нарешті зміг підійти до кількох закопчених залишків хатин, що вже ледве диміли. Тут він і побачив обгорілі тіла його одноплемінників... І лише зараз лють пройняла кожен м'яз його тіла, повністю випалоючи все інше. До цього Бургорк ще сподівався, що селяни живі. Можливо, просто сховались у лісі або їх забрали із собою вершники. Проте тепер жодних шансів не лишилось. Та й до цього їх не було, адже він знайшов би інші сліди, та мозок відмовлявся вірити до останнього. Що більше троль ходив поміж залишків хатин, то більше обвуглених тіл знаходив.

Бургорк повільно підійшов до того, що залишилось від його затишного будинку. Сльози застидали йому очі, та він відчайдушно противився їм. Обгорілі тіла своїх батьків він знайшов усередині хатини. Через те, що рештки ніяк не нагадували тролеві його родину, він не міг повірити, що це справді вони.

Жодних слідів боротьби Бургорк не знайшов і в самому селищі. Він знав, що вершників почули б заздалегідь, і його дивувало:

чому ніхто не захищався? Тролі у його селищі вміли й могли постояти за себе. Та й кому знадобилося їх убивати? Ворогів у них не було, як і друзів, але це лише з тієї причини, що жили вони глибоко в лісі.

Усю ніч хлопець у роздумах і гірких сльозах, не зімкнувши очей, пролежав на березі озера. Він ще не усвідомлював обширу своєї особистої трагедії і не міг повірити в те, що все це відбувалось насправді. Вранці троль вирішив, що треба йти звідси. Бургорк ніколи ще не бував за межами свого маленького селища, не враховуючи ліс довкруг, а про світ довкола знав лише те, що розповідали йому батьки й одноплемінники.

Перед відходом Бургорк хотів провести всіх убитих в останню путь. У його селищі померлих завжди спалювали й проводили спеціальний обряд. Тому, змайструвавши величезний постамент для обряду, найбільший, який коли-небудь робили в цій місцевості, троль почав складати на нього рештки обвуглених тіл. Для своїх батьків він відвів окреме місце.

На проводи в останню путь хлопець витратив цілий день. Почувати ж вирішив на тому самому місці, де й учора, проте цього разу втома взяла гору й троль майже миттєво заснув.

Вранці він зібрався в дорогу. Взяв із собою те нехитре майно, що мав: лук зі стрілами, ніж і шкіряний бурдюк. Троль знав, що прогудує себе в лісі, й із водою теж проблем не виникне — він умів її знайти за потреби. Проте все це бідолаху майже не турбувало, єдине, чого зараз бажав хлопець, — це знайти вбивць його односельчан. Водночас він розумів, що це не проста ціль і що сам він навряд чи впорається.

Троль вирішив іти на північ, углиб Зазуб'я, поміркувавши, що з кіньми через гори до них не змогли б дістатись.

За чотири доби ходу Бургорк помітив, як попереду здіймається чорний дим. Усе відбувалось так само, як і з його селищем, проте цього разу троль знаходився значно ближче. І він знову побіг.

Наближаючись до пожарища, Бургорк перейшов на повільну ходу, адже почув постукування копит, а коли почали доноситись різні голоси — на тихий, майже беззвучний крок, як під час полювання.